

Til Arnulf Øverland.

Jeg så engang et prektigt maleri :
Et gjenspeil av naturens symmetri.
Fra vindens lek i fjordens muntre vover,
til blomsterengens rike farveprakt,
og fjellets topper i sin hvite drakt.
Men jeg så ingen himmel hvælvet over.

Jeg så en dikter gå med "glædesbud".
Han i sin tenkning kan ei fatte Gud.
Men å fornækte ham han dristigt vover - - - .
Der finnes sikkert mangt et gullkorn i
hans diktnings variable symfoni.
Men der er ingen Himmel hvælvet over.

Hint maleri var nok en illusjon.
Og likeså den dikters produksjon
som nakter giveren av livets lover.
Det var da til vårt gavn i liv og død
at Altets Herre i sin allmakt bød
at Himlen skulde hvalves oven-over.

Vor Henriks Grotte blev ei ramt av lyn - - - .
Inn steg en dikter med et annet syn
enn hans som skildret "Klippene ved Dover",
skrev "Siste reis", da han for døden lå,
og som sin redning og sit livsmål så
just i den Himmel som er hvælvet over.

Hvor fattigt dog det hjem og hjerte er
som ingen evighet bak døden ser.
Men nyter døgnetts vellyst, spiser, sover
Det liv hvis ene mål er "moder jord",
og bare illusjon det Herrens Ord
der taler om en Himmel, hvælvet over.

Hvor saligt blir hvert sykt og sorgfullt sinn,
der nådens overlys får stråle inn
med Frelsen Herren Gud i Ordet løver.
Da blir der glade, trøst og håp påny.
Og sjælen higer mot sitt morgengry
i Himlen, som er hvælvet oven-over.

Johs. M. L. Rydland.